

Arrest

nr. 196 074 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat H. VAN VRECKOM EN van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2011 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 25 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen

verzoekers hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 104 655 van 7 juni 2013 opnieuw de vluchtelingen- en beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 13 juni 2013 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) ter kennis gebracht. Tegen deze bevelen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 125 470 van 11 juni 2014 het beroep verwerpt.

Op 8 mei 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 24 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 25 maart 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.05.2013 werd ingediend en op 30.08.2013, 13.11.2013 en 03.12.2013 werd aangevuld door:

*M., S. (N° R.N. ...)
geboren te Almaty op (...)1984
nationaliteit: Kazachstan*

*T., M. (N° R.N. ...)
geboren te Tashkent op (...)1984
nationaliteit: Kazachstan*

*+ haar minderjarig kind:
S.-C., K., geboren te Almaty op (...)2008
nationaliteit: Kazachstan*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene n de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden een asielaanvraag in op 06.05.2011, die afgesloten werd op 07.06.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 18.06.2013 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk twee jaar en een maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat het kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid , omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de scholing van het kind in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was.

Betrokkenen roepen artikel 3 en 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind in. Dit kan niet weerhouden worden aangezien aan het IVRK geen directe werking kan worden toegeschreven. Met betrekking tot artikel 3 van het IIVRK stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 107.495 d.d. 29.07.2013 het volgende: "Waar verzoekers verwijzen naar artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag wijs t de Raad er op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat zij evenmin concreet verduidelijken of aantonen dat de bestreden beslissing de belang en van hun kinderen schaadt, des te meer daar een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen niet steeds noodzakelijkerwijze tegen hun belang is ." De vermeende schending van art. 6 van het IVRK, kan evenmin weerhouden worden, aangezien betrokkenen niet aantonen op welke wijze het recht op leven van het kind niet gerespecteerd zou worden in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkenen verklaren dat de ouders en zus van verzoekster in België verblijven, vormt geen buitengewone omstandigheid. Wat de ouders van verzoekster betreft, leggen betrokkenen geen enkel bewijs voor dat zij in België verblijven. Met betrekking tot de zus van verzoekster, wordt enkel een verklaring van mevrouw I. R. voorgelegd, wat niet aanzien kan worden als een afdoende bewijs van de bloedband. Het komt de betrokkenen toe hun beweringen te onderbouwen met de nodige bewijsstukken.

De elementen met betrekking tot de integratie – namelijk dat betrokkenen zich integreren; dat zij Frans leren wat gestaaft wordt met attesten van opleidingen Frans; dat zij verschillende opleidingen gevolgd hebben of volgen wat gestaaft wordt met meerdere attesten; dat zij werkbereid zijn en een werkbelofte en een arbeidscontract voorleggen; dat zij diploma's behaald hebben in hun land van herkomst; dat zij hier vrienden- en kennissen hebben en ter staving meerdere positieve verklaringen voorleggen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het blanco strafregister dat betrokkenen voorleggen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"(...)

2.

Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

3.

De eisers hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De eisers hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig verblijf sinds 2011 (ondertussen al drie jaar), waarvan meer dan 2 jaar de eisers in België verbleven onder een legaal verblijfsstatuut.

De eisers hebben eveneens verwezen naar hun schoolgaand kind als zijnde een buitengewone omstandigheid. Een terugkeer naar Kazachstan zal een onderbreking en stopzetting tot gevolg hebben van het schooljaar en schoolloopbaan, wat door de Raad van State reeds verschillende keren werd aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Daarnaast verblijven de ouders van verzoekster en de oudere zus eveneens in België. Indien verweerster hieromtrent nog bijkomende nodig had, had verweerster dit eenvoudig kunnen opvragen. Gezien verweerster dit niet heeft gedaan, mochten eisers erop vertrouwen dat de informatie waarover verweerster beschikte voldoende was.

Deze drie elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

4. Artikel 8 EVRM

4.1.

De eisers zijn van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM heeft geschonden.

4.2.

Gezien de eisers sinds 2011 hun familiaal en sociaal en cultureel leven in België hebben, valt hun situatie onder artikel 8 EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van de eisers in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om de eisers en hun minderjarig kind naar hun land van oorsprong te repatriëren, nadat zij reeds drie jaar in België verblijven waarvan meer dan twee jaar legaal en hun kind gedurende die periode ook in België school heeft gelopen?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij de eisers zou worden veroorzaakt door het feit dat de eisers voor onbepaalde tijd het land zouden moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

De eisers benadrukken dat de eisers al jarenlang in België verblijven en hun sociaal en cultureel leven hier verder hebben opgebouwd. Hun kind kent ook geen ander land dan België en loopt al jaren school in België. De ouders van verzoekster en haar oudere zus verblijven bovendien ook in België.

Het is dan ook onredelijk om de opgebouwde stabiliteit van dit gezin, om hun opgebouwde leven en hun vriendenkring en kennissenkring en het leven met hun familie (gezien de ouders en de oudere zus van verzoekster in België zullen verblijven) te onderbreken door hen geen machtiging tot verblijf toe te kennen.

Het spreekt voor zich dat wanneer de eisers dit allemaal achter moeten laten en hun stabiliteit bruusk wordt onderbroken, dit de nodige catastrofe gevolgen zal teweeg brengen in dit gezin met nog een jong kind die enkel België kent als haar thuisland

De eisers zijn derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

5. Kinderen - Schoolgaande kinderen

5.1.

In de bestreden beslissing wordt onder meer opgemerkt dat ook al loopt het kind hier al enige tijd naar school, dit geen buitengewone omstandigheid is, daar niet wordt aangetoond dat in hun land van herkomst het kind niet naar school kan gaan.

5.2.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, moet met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening worden gehouden.

De beoordeling van de verwerende partij dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt moet rekening worden gehouden met de belangen van de kinderen.

De belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, moeten in overweging worden genomen in de ontvankelijkheidsfase.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de eisers naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van hun kind.

De scholing van hun kind draagt bij tot deze stabiliteit.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van hun kind, waardoor verwerende partij minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag schendt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

“Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind.”

Met betrekking tot artikel 6 merken de eisers op dat het niet enkel over het leven gaat van hun kind, maar ook over de ontwikkeling.

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Kinderen dienen na een langdurig verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

6. Langdurig verblijf

De eisers zijn van oordeel dat de duur van hun verblijf eveneens van belang zijn bij de beoordeling van buitengewone omstandigheden.

De eisers hebben door de lange periode van maar ondertussen liefst drie jaar –waarvan meer dan 2 jaar legaal - van de mogelijkheden tot integratie gebruik gemaakt, alsook hun minderjarig kind die steeds in België school heeft gelopen en nog steeds school loopt.

De Belgische overheid heeft de eisers immers deze kansen geboden.

De eisers hebben gedurende deze lange periode van verblijf hun integratie bewerkstelligd en de eisers hebben hun sociaal leven uitgebouwd.

De eisers hebben zoals het goede ouders betaamd hun kind naar school laten gaan.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd zelfs erkend dat een langdurige asielprocedure van drie jaar voor families met schoolgaande kinderen onredelijk lang is waardoor zij in een prangende humanitaire

situatie terecht komen, hetgeen buitengewone omstandigheden impliceert, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is.

Nu stelt verwerende partij dat een asielprocedure van meer dan 2 jaar niet als onredelijk lang kan beschouwd worden, quod non.

Een langdurige verblijf van drie jaar onder meer op grond waarvan een regularisatie wordt ingediend, moet dus eveneens als een prangende humanitaire situatie aanzien worden, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is, zeker gezien het verblijf van meer dan 2 jaar in een legaal kader plaatsvond, gezien de eisers al het mogelijke hebben gedaan om zich perfect te integreren door de Franse taallessen en andere opleidingen te volgen, gezien de uitgebouwde vrienden – en kennissenkring, gezien het feit dat er al gewerkt werd en de eisers nog steeds werkwillig zijn, gezien het schoollopen van hun kind....

7. Overige elementen

7.1.

In de bestreden beslissing wordt opgemerkt:

“De elementen met betrekking tot de integratie – namelijk dat betrokkenen zich integreren; dat zij Frans leren wat gestaafd wordt met attesten van opleidingen Frans; dat zij verschillende opleidingen gevolgd hebben of volgen wat gestaafd wordt met meerdere attesten; dat zij werkbereid zijn en een werkbelofte en een arbeidscontract voorleggen; dat zij diploma’s behaald hebben in hun land van herkomst; dat zij hier vrienden – en kennissen hebben en ter staving meerdere positieve verklaringen voorleggen – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (...).”

7.2.

Hoewel zou kunnen worden aanvaard dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening te worden gebracht in het geheel van de ingeroepen omstandigheden.

De eisers benadrukken andermaal dat de integratie is ontstaan in een langdurige periode van verblijf.

De eisers hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken.

De eisers hebben hun verregaande integratie weliswaar zelf gecreëerd, maar hebben ten dien einde geen misbruik gemaakt.

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout (zie supra), doch slaat ook de bal mis door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

7.3.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.”

2.2 Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kunnen daarenboven niet stellen geen kennis te hebben van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, aangezien zij deze uitgebreid bespreken en betwisten in hun verzoekschrift.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekers betogen dat de buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Verzoekers hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig verblijf, schoolgaande kinderen en het verblijf van de ouders en het verblijf van de zus van verzoekster in België. Deze drie elementen tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid aan om terug te keren naar het land van herkomst, zo stellen verzoekers.

Waar verzoekers aldus aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk omdat zij in gebreke bleven aan te tonen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden bleken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekers ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

Thans herhalen verzoekers dat zij in hun aanvraag hebben gewezen op hun langdurig verblijf, schoolgaande kinderen en het verblijf van de ouders en zus van verzoekster in België, doch zij tonen hiermee geenszins aan dat het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen.

Verzoekers betogen vervolgens dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Zij benadrukken dat zij al jarenlang in België verblijven en hun sociaal en cultureel leven hier hebben opgebouwd. Dat hun kind al jaren school loopt in België en dat ook de ouders en zus van verzoekster in België verblijven. Zij menen dat het onredelijk is om de stabiliteit van dit gezin te onderbreken door hen geen machtiging te geven.

Wat dit ingeroepen kern-gezinsleven betreft, dringt de vaststelling zich evenwel op dat de bestreden beslissing niet tot doel of gevolg heeft dat gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder bij het nemen van deze beslissing of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat immers geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen).

Wat het ingeroepen gezinsleven met betrekking tot verzoeksters ouders en zus betreft, merkt de Raad op dat de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld maar het ligt anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers of zussen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet uiteenzetten waaruit de band bestaat, laat staan aantonen dat er een band van afhankelijkheid bestaat. Bovendien

blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers geen enkel bewijs hebben voorgelegd dat de ouders van verzoekster in België verblijven. Met betrekking tot de zus van verzoekster hebben verzoekers nagelaten een afdoende bewijs van de bloedband voor te leggen. Verweerder stelt terecht dat verzoekers hun beweringen dienen te onderbouwen met de nodige bewijsstukken.

Nu de gezinsleden van het kerngezin niet worden gescheiden aangezien de bestreden beslissing betrekking heeft op alle leden van het gezin en verzoekers niet aantonen dat de band met de ouders en zus bijkomende elementen van afhankelijkheid bevat dan de gewone affectieve banden, blijkt niet dat enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in het gedrang komt door het nemen van de bestreden beslissing. In deze situatie blijkt niet dat diende of dient te worden overgegaan tot een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers kunnen in ieder geval daarnaast ook niet dienstig voorhouden dat de verplichting om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post een disproportionele inmenging zou uitmaken in enig privé- of gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, is immers geenszins strijdig met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639), te meer nu verzoekers hun verblijfssituatie in België steeds precair was en verweerder ook reeds vaststelde dat niet blijkt dat de scholing niet kan worden verdergezet in het land van herkomst. De Raad herinnert er in dit verband ook aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Verzoekers tonen op geen enkele wijze *in concreto* aan dat er ernstige hinderpalen zijn om hun privé- en gezinsleven verder te zetten in hun land van herkomst of elders, daargelaten de vaststelling dat zij niet aantonen dat zij een beschermenswaardig privéleven hebben noch blijkt dat het gezin door de bestreden beslissing van elkaar gescheiden wordt. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aan toont dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekers tonen verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen hun belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om in België te blijven, hoewel zij niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Verzoekers betogen dat rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag. Zij hebben recht op een stabiele leefomgeving om zich te ontplooiën en ontwikkelen. De scholing draagt bij tot die stabiliteit. Een onderbreking van de scholing schaadt de belangen van hun kind waardoor de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag worden geschonden. Verzoekers wijzen er eveneens op dat deze rechten zijn ingeschreven in artikel 22*bis* van de Belgische Grondwet.

Verweerder motiveerde dat de scholing van hun kind niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid, nu niet blijkt dat hun kind de scholing niet kan verderzetten in het land van herkomst.

Verzoekers laten na de manifeste onredelijkheid aan te tonen van deze stelling van verweerder. Het bestuur beschikt bij zijn beoordeling op dit punt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Er kan in dit verband worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). In zoverre verzoekers wijzen op het gestelde in hun aanvraag dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen tot gevolg zou hebben dat het schooljaar van hun kind zou worden onderbroken, merkt de Raad op dat verzoekers om een tijdelijke verlenging van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten konden verzoeken zodat hun kind het schooljaar van 2014 kon uitdoen. Door aan te geven dat niet blijkt dat de scholing niet kan worden verkregen in Kazachstan heeft verweerder ook duidelijk aangegeven dat niet blijkt dat de scholing van hun kind op zich zal worden onderbroken of dat de stabiliteit van de schoolloopbaan als dusdanig in het gedrang komt. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat een verdere scholing in het land van herkomst niet mogelijk is en tonen het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet aan. Verzoekers maken niet

aannemelijk dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van hun kind zoals deze werden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad ook op dat deze bepalingen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032).

Artikel 22bis, eerste lid van de Grondwet, waarnaar verzoekers verwijzen, voorziet dat elk kind recht heeft *“op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit”*. Verzoekers maken met hun beschouwingen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de integriteit van hun kind in het gedrang brengt. De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde artikel 22bis van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen, meer specifiek met de bepaling dat *“elk kind (...) het recht (heeft) zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan”*, dat *“elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen”* en dat *“het belang van het kind (...) de eerste overweging (is) bij elke beslissing die het kind aangaat”*. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Kinderrechtenverdrag op te nemen in de Grondwet, daar *“(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde”* (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4). Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen”* (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”* (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat 2004-05, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging *“a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. (...) De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan.”* (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33). (Zie ook: RvS 17 juni 2013, nr. 9717 (c); RvS 29 mei 2013, nr. 223.630; RvS 27 december 2013, nr. 225.957.)

Gelet op voorgaande bespreking en vaststellingen, blijkt niet dat verzoekers zich in het kader van huidige procedure dienstig kunnen beroepen op de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag of artikel 22bis van de Grondwet.

In zoverre verzoekers thans nog wijzen op het belang van stabiliteit in het leven van hun kind en het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen, merkt de Raad ook nog op dat verzoekers deze elementen als dusdanig niet hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheden in het kader van hun verblijfs-aanvraag. Zij beperkten zich, specifiek wat hun kind betreft, tot de scholing en schoolloopbaan. Verweerder diende dan ook enkel op dit laatste in te gaan. Het kwam verzoekers zelf toe op duidelijke wijze de buitengewone omstandigheden uiteen te zetten in hun aanvraag.

Verzoekers wijzen op hun langdurig verblijf van drie jaar, waarvan meer dan twee jaar legaal en dat zij ondertussen hun integratie hebben bewerkstelligd en hun sociaal leven hebben uitgebouwd. Zij menen dat een langdurig verblijf van drie jaar als een prangende humanitaire situatie moet worden aanzien dat een machtiging tot verblijf rechtvaardigt.

De Raad merkt op dat wat de elementen van langdurig verblijf en integratie betreft, dient te worden aangestipt dat de *“buitengewone omstandigheden”* niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de vreemdeling in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn in de eerste plaats elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, die aan een onderzoek zullen worden onderworpen wanneer de aanvraag conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet via de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland wordt ingediend, zoals trouwens ook in de bestreden beslissing vermeld staat. Deze zienswijze is overigens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers betogen vervolgens dat zij de door hen ingeroepen elementen betreffende hun integratie ook uitdrukkelijk als buitengewone omstandigheid hebben ingeroepen en niet enkel als elementen ten gronde. Verzoekers gaan op dit punt evenwel voorbij aan het gegeven dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen van integratie die werden ingeroepen als buitengewone omstandigheden, doch van oordeel was dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Hij gaf aan dat deze niet rechtvaardigen waarom het bijzonder moeilijk zou zijn de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen, nu deze elementen in wezen de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Verzoekers tonen geenszins aan dat het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. Een goede integratie en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan gedaan worden, kunnen een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure trouwens enkel eenvoudiger maken en dienen dus in regel niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd te worden (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162).

Verzoekers stellen ten slotte dat de verwerende partij ten onrechte de aangevoerde elementen apart beoordeelt. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele *“methode”* of *“werkwijze”* voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN